

KISS LEHEL

PÁLFORDULÓ NAPJÁN

Recseg a táj, mint farkas-állkapocs,
üveg ég borul rá, hamuszürke.
Nehéz neki, de mégsem bánatos,
tűri még a telet, ha már eddig tűrte.

Dombjait most nem foltozzák árnyak
– azt mondják, ez örvendetes, jó jel.
Dunnája alatt a magvak sírdogálnak:
„Édes, jó kikelet, mihamarabb jöjj el!”

Valaki amott elterült a hóban,
s szárnyat növesztett – látszik a nyoma.
Talán az új tavasz felé vette útját,
és ide vissza nem tér már soha.

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

TÉLCSÚFOLÓ

Hópor ropog a talpunk alatt,
kocsik kereke csikorog,
hó hull orrára, ezért aztán
kutyánk az égre felmorog.

Csattog a csákány fagyos földben,
nehogy ráfagyjunk nyelére!
Bagoly figyel, kémény füstje
ég tetejéig felér-e.

Suttog a sötét erdő éjjel,
manók hegyeznek jégcsapot.
Reggel reszkető szarka szájal:
– Nem is fázom már! Jó napot!

BERTÓTI JOHANNA

JANUÁR

Hideg van, köd, szürkesség, és
egyáltalán nincs karácsony.
Szomorú és furcsa érzés.
Hasztalan az angyalt várnom.

Karácsonyfánk még itt maradt,
nem díszíti most már semmi.
Nincs csomag az ágak alatt,
rossz lehet így fenyő lenni.

Levelei zöldes könnyek.
Amott girland, nyolc kígyónyi,
pormacskák és poros könyvek.
Jó volna már porszívózni,

port törölni, nagy szivaccsal,
ki-ki tegye csak a dolgát.
S jó volna, ha, kedves angyal,
elvinnéd a karácsonyfát,

rendbe tennéd, és jövőre
visszahoznád hozzánk ismét.
Lennél fenyőnk ügyelője,
bárcsak zölden megőriznéd!

◆ Az óriások is emberek, épp ezért szerethetők. Petőfi kalandos életét mindannyian ismerjük. A költő születésének kétszázadik évfordulóján Egyed Emese adja közre Petőfi egy kevésbé ismert írását, így segít forradalmi lelkű példaképünk mindennapjaiba bekukkantani.

EGYED EMESE

A NAGY IJEDTSÉG

Petőfi értette, mi a jó vers, novella, újságírói jegyzet. 1844 júniusától majdnem egy évig a Regélő Pesti Divatlap szerkesztője volt. Nem fogadott el minden írást közlésre. Tudta, hogy ezzel magára haragít néhány írásdühben szenvedő szerzőt. Bátran vállalta döntéseit, mégis lehetett egy kis belső szorongása... Minthogy jó humora volt, ezt nevetéssel, egy álma vagy elképzelt álma bemutatásával oszlatta el.

Mesélni kezdi, hogy több író Budapestre érkezett, arra vágytak, hogy Barabás Miklós festőművész arcképet készítsen róluk. Ezekel beszélgetve és mulatva töltötte Petőfi az időt a Vadászkiért nevű fogadóban hajnalig, akkor indult ugyanis a „gyorsszekér” (vonat még nem volt), amellyel Eperjesre kívánt utazni. Úti jegyzetek című írásában meséli el szörnyű riadalmát.

„Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy segédszerkesztő, ki díszes hivatalába beleunván, utazni ment. Nem titok, hát kimondom, hogy ez a segédszerkesztő én voltam. (...)

Végre hajnalodott, a gyorsszekér előállt, s én elbúcsúztam pajtásaimtól, oly melegen, oly nehéz szívvel, mint valaha barát baráttól.

– Hejh, fiúk, hálát adhattok az Istennek, ha olyan barátitok lesznek, amilyen pajtástok vagyok én.

A szekér indult, és én gondolatokba mélyedtem.

Nem tudom, meddig mehettünk, meddig nem, mikor e rémítő kiáltás hatott füleimbe:

– Megállj!

A szekér rögtön megállott, ajtaja fölpatant, s előttem egy szilaj tekintetű ifjú termett, ki pisztolyt szegezve mellemnek rivallt rám:

– Meghalsz!

– Kegyelem! – jajdultam föl. Reszketve, akadozva folytattam. – Csak életemnek irgalmazz, örömet od'adom erszényemet. Bár tartalmastul sem ér sokkal többet, mintha egészen üres volna! Hisz én magyar költő vagyok! Segédszerkesztő voltam a Pesti Divatlapnál, aztán még eljöttömkor adósságot is fizettem. Tóth Gáspárnak tartoztam egy atilla s nadrág árával... A verseim nem igen kelnek, mind amellet, hogy szörnyen dicsérik... Láthatod hát, hogy nem lehet sok pénzem, de szívesen átadom, amim van, csak életemet ne bántsd!



JÉGVIRÁGMEZŐK

1. rész

Kedves olvasó, mit gondolsz, mi lehet ez a csavaros szerkezet?

Fogadok, nem találsz ki. S hogy ne teljen a meseidő csupa fejtöréssel, elárulom: félelemmérő ketyere. Ne csodálkozz, van ilyen, tegnap vásároltam a bolhapiacon. Azt is megtudtam, hogyan működik. Első lépésként fel kell csatolnod a csuklódra. Aztán gondolj valami szörnyűségre: mumusra, vicsorgó farkasra, számtan felmérőre, királyfival bélelt sárkánygyíkra, bármiféle pokolfajzatra... Kinek mi a legborzalmasabb. Ha sikerül jól elképzelned félelmed tárgyát, és már a fogad is

vacog a rémülettől, a készülék mutatójáról leolvashatod félelemszinted. S hogy mindez mire való? Határátkelésre. Útlevíl helyett használták Zordongóciában. A látogató csak akkor léphetett be az országba, ha átesett a félelemvizsgálaton. Nehogy azt gondoljátok, hogy a rettenthetetlen bátrak kaptak zöld utat. A határőrök kizárólag azokat engedték be, akik Rettegett Milán acsarkodó képmásának felmutatásakor vacogtak a félelemtől. A többiek fordulhattak is vissza.

Kérésemre a bolhapiaci árus egy sósperecért elmesélte Zordongócia történetét. Gondoltam, megosztom veletek.

Rettegett Milán Zordongócia királya volt. Gyermekkorában a Rettegő Milán nevet ragasztották rá, mivel félt mindentől: a napsütéstől, a rossz időtől, az elalvástól, a felkeléstől, a vendégektől, az egerektől, a macskáktól, a kutyáktól, az egyedüllétől. Kisfiúként anyja szoknyája mögött bujkált, később az ágy alatt rejtőzködött.

Mikor apja annyira megöregedett, hogy már nem tudta ellátni országos teendőit, nagy gond szállt a királyi házaspárra: hogyan fogja egyetlen fiuk az országot irányítani, ha az ágy alól sem bújik elő? Márpedig idegenre nem akarták hagyni a trónt.

Nem maradt más hátra, mint gyorsan gyógyítani a trónörököszt a félelemkórból. Miuután az udvari orvos kudarcot vallott, a király sürgősségi rendelettel összehívta országa minden rendű és rangú vajákosát, kuruzslóját, lélekgyógyászát. Felsültek mindahányan. A királyfit továbbra is vasmarokkal fogta a rémület.

Mindössze azt tudták elérni, hogy előjőjön rejtékhelyéről. Azt is csak csellel: egereket



**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

